איש ואיש לבד: סיטומסא. חותם שרושמין החנונים על החביות

של יין שלוקחין הרבה ביחד ומניחין אותן באולר הבעלים ומוליכין

נמכרות: ובחתרה כו' למיקני. שרגילין

לרשום על מנת שבדבר זה תהא

קנויה לו כאלו משך קני: מחוסר שתים. שתי מלאכות: פוסק עמו.

ואע"פ שלא ילא השער דהא יש

לו אבל מחוסר שלש כאין לו דמי:

בידי אדם. אם מלאכות שהדבר

מחוסר בידי אדם אפי׳ מאה הן

פוסק: בידי שמים אפי' אחת אינו

פוסק. דמי יימר דאמיא ויהא בידו

להשלים הלכך כאין לו הוא: משדא

בחמה. שטוח העומרין בחמה:

ומידרת. לזרוק המון לחחר הדישה

ברחת ברוח: לגון דשדי בחמה ויבש.

דאכתי גדיש קרי ליה: האיכא מידרא.

דבידי שמים היא שלריך רוח שאינה

מלויה: אפשר בנפווסא. וו"ן

בלע"ו: על העביט. כולהו לאותבינהו

לרב ושמואל נקיט לה ואזיל: מכמר.

הוחמם: למידש. לדרוך בגת: מנגד. למשוך היין אל הבור שלפני הגת:

כדתני ר' חייא. לקמן: על הכומר

של זיתים. דתנן במתני' (לעיל דף עב:)

מעטן תנא ליה איהו במתני' בלשון

כומר לומר שכבר נתחממו: בי דפח.

בית הבד של שמן: לפופי. אמולידי"ר

בלע"ז לשון מלפפין הוולד (שנת דף קכט:) שמגלגלו לפי מדתו. אם

גדולות אם קטנות ועושה להן בית

קיבול: ומשרף. ללרפו בכבשן: כגון

דמלפף ויבש. ואכתי בילים קרי להו.

לשון בילה מרשק"א שהעפר מגובלת

עם המים: ומידק. לאחר שנשרפו

האבנים הרי הן חתיכות שרופות

ומוליאין אותן מן הכבשן ונותנין

בהן מעט מים ולוברין אותן ונידוכות

מחליהן כקמח טחון: משרחוי לשקען

בכבשן. משהכין והומין את האבנים

ואת הענים והכל בידו ואין חסר

אלא מלאכת השריפה: בד"א. שלריך

שיהא מוכן בידו: בעפר לבן. שאינו

מלוי וכשהיו מכניסין אותו אין

מכניסין אותו אלא מגובל ועשוי

בילים: חבל בעפר שחור. שהוח מלוי

במקומו אין לריך שיהא בידו שאם

אין לוה יש לוה: מכי עיילי עפרא.

משהכנים המוכר ולבר עפר בביתו

ועפר שחור היה: עשיק עפרת.

יקר (ד) ואינו מלוי: סמכא דעתיה. דכל

אחד והחוזר יקבל מי שפרע: לא סמכא

דעמיה. דלמא לא משכח עפרא

וליכא מי שפרע שהוא עלמו לא

נסמך עליו אלא נתן על הספק:

ימוס

כבו ב ג מיי פ״ו מהלכום

סעיף א: סעיף א: קנח דה ו מייי שם הלי

ו סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' רא סעיף א:

קנמ ז מיי פ״ט מהל׳

סמג לאוין קנג טוש"ע י"ד

סי׳ קעה סעיף ד: קם ח ט י מיי׳ שם: קםא כ מיי׳ שם הל׳ א:

לעזי רש"י

וו"ן [ו"ן]. נפה. אמולידי"ר [אינמיילולי"ר]. לעטוף.

[אינטיייד]. יעטון. מרשק"א [מריש"ק]. בִיצה, מקווה מים רדודים.

מלום ולום הלי

מכירה הל' יג יד סמג עשין פב ולאוין קעא טוש"ע ח"מ סי קפד ל) ר"מ מ"ז, ב) שייך למתני' דלעיל דף עב:, ב) ולמיל מג.ז.

הגהות הב"ח

(A) גם' לני מעלרתה ולמידש: (3) שם לני לפי ולמידש: (ג) שם דפי ולמידש: (ג) שם באתרא דההוא דובין הוא דנגיד: (ד) רש"י ד"ה עשיק עפרא יקר. נ"ב ע"ל דף נב: (ה) תום' ד"ה הכא וכו' ולאסמכתא הכת וכר ודאם מבחת קא מתני דטועה כסבור שלא: (ו) בא"ד התם :הוא דקאמר

מוסף רש"י

על הכומר של זיתים. שמניחין יחד בכלי כדי

לאו בידו. שמא לא ימכרוהו לו: דלא לר וחסים. מעות של כל הבא לאו בידו. מכאן מקשה ר"ת לפירוש הקונט' דפרק זה בורר (סנהדרין דף כד: ושם ד״ה כל) גבי משחק בקוביא דקאמר התם דלאו אסמכתא היא ופי׳ הקונט׳ משום דהיכי דמי אסמכתא כגון אותן אחת אחת למכור לחנות ורושמין אותם לדעת שכל הרשומות אם אוביר ולא אעביד וכגון משליש שטרו דגט פשוט (ב"ב דף קסח.

ושם) דסמיך על ⁶⁾ (לא) דבר כסבור כל זה בידו לעשות ומרישא כי מתני אדעתא דלא יהיב (ה) לאסמכתא הא מתני דטועה שלא יבא לידי כך אבל משחק בקוביא לא סמיך אמידי דלא ידע אי נצח אי לא נצח ואפ״ה מתני שמע מינה מספיקא גמיר ומקני והכא משמע איפכא דהיכא דלאו בידו הוי טפי אסמכתא ונראה לר"ת דהתם משום הכי לא הוי אסמכתא דאגב דבעי למיקני גמר ומקני וקשה לפירושו דבהוהב (לעיל דף מח: ושם) חשיב אסמכתא לההיא דאם אני חוזר בי ערבוני מחול לך ולא אמרי׳ מגו דבעי למיקני גמר ומקני ועוד דא״כ היכי מדמה בפרק זה בורר (סנהדרין דף כה.) לההיא דאין אחד מהם נזיר דהתם לא שייך האי טעמא ור״ת בעלמו חזר בו והגיה בספר הישר גבי עובדה דשנים שהמרו זה הת זה בפרק במה מדליקין (שבת דף לא.) שהקנו זה לזה דאי לא הקנו ליהדרו בהו ואע"ג דיש מהומות דהנו בלא קנין בדברים בעלמא כגון בסנהדרין (דף כד.) נאמן עלי אבא כו' דבאתן לך מחלוקת וכן (שם) דור לי בחיי ראשך דאין יכול לחזור בו התם דין הוא שיועיל כיון שיש להם תביעה זה על זה והם קבלו עליהם כך את הדין ולא דמי להיכא שאין לו שום תביעה והתם בפ' זה בורר (סנהדרין דף כה.) גבי מפריחי יונים משמע כפי׳ הקונט׳ דקאמר ולריכא דאי האמר בתולה בדעת עלמו התם (ו) דקאמר קים לי בנפשאי דידענא טפי ולהכי הוי אסמכתא משמע היכא דבידו להרויח הויא טפי אסמכתא ומהך דשמעתין נראה לי דלא דמי דהכת הוים בידו ולם בידו דתע"ג דמלוי הוא לקנות מכל מקום כיון דתלוי באחרים דאם לא ירצו למכור ממי יקנה הלכך לא גמר ומקני אבל התם דאין בידו כלל גמר ומקני וכשהיה בידו מכל וכל כגון אם אוביר ולא אעביד אי גזים לא גמר ומקני כגון דאמר אשלם אלפא זווי כדלקמן בפרק המקבל (דף קד:) אבל אשלם במיטבא דלא גזים גמר ומקני ועוד פר"ת דוקה כי ההיה דהם אני חוזר בי ערבוני מחול לך וההיא דפירקין לעיל (דף סה:) דאם אי אתה נותן לי מכאן ועד שלש שנים וההיא דמשליש חשיב אסמכתא כיון דגזים

אהכא לאו בידו אמר רבא אהני בי תלתא דיהבי זוזי לחד למזבן להו מידי וזבן לחד מינייהו זכן לכולהו יולא אמרן אלא דלא צר וחתים איניש איניש לחודיה אבל צר וחתים איניש איניש לחודיה למאן דזבן זבן ולמאן דלא זבן לא זבן אמר רב פפי משמיה דרבא יהאי סימומתא קניא למאי הלכתא רב חביבא אמר למקניא ממש רבנן אמרי לקבולי עליה מי שפרע יוהלכתא לקבולי עליה מי שפרע "ובאתרא דנהיגו למקני ממש קנו: היה הוא תחלה לקוצרים: אמר רב ימחוםר שתים פוסק שלש אינו פוסק ושמואל אמר בידי אדם אפילו מאה פוסק בידי שמים אפי' אחת אינו פוסק תגן פוסק עמו על הגדיש והא מחוסר משדא בחמה למיבש ולמידש ומידרא יכגון דשדא בחמה ויבש ולשמואל דאמר בידי שמים אפי' אחת אינו פוסק והא מחוסר מידרא דבידי שמים היא אפשר בנפוותא: ועל העבים של ענבים: והא מחוםר מכמר ועיולי לבי מעצרתא 🕫 למידש ולמנגד כדתני רבי חייא על הכומר של זיתים הכא גמי על הכומר של ענבים והא מחוסרי תלת באתרא דההוא דובין הוא דנגיד: ועל המעמן של זיתים: והא מחוםר מכמר ועיולי לבי דפי 🖘 למידש ולמנגד תני רבי חייא על כומר של זיתים הא איכא תלת באתרא דההוא דזבין . מ ההוא מנגיד: ועל הביצים של יוצר: אמאי והא מחוסר לפופי ויבושי עיולי לאתונא למשרף ולמיפק "כגון דמלפפה ויבישו והא איכא תלת "באתרא דההוא דזבין הוא דמפיק: ועל הסיד משישקענו בכבשן: והא מחוםר מקלה ואפוקי ומידק באתרא דההוא דזבין ההוא דייק ולשמואל דאמר בידי אדם אפי' מאה פוסק, למה לי משישקענו בכבשן אימא משראוי לשקעו בכבשן: ועל הביצים של יוצר: תנו רבנן אין פוסקים על הביצים של יוצר עד שיעשו דברי ר' מאיר אמר רבי יוםי בד"א בעפר לבן אבל בעפר שחור כגון כפר חנניא וחברותיה כפר שיחין וחברותיה פוסקין אע"פ שאין לזה יש לזה אמימר יהיב זוזי מכי מעיילי עפרא כמאן אי כר' מאיר האמר עד שיעשו אי כרבי יוםי האמר אע"פ שאין לזה יש לזה לעולם כרבי יוםי ובאתריה דאמימר עשיק עפרא אי דמעיילי עפרא סמכא דעתיה ויהיב להו זוזי ואי לא לא סמכא דעתיה: ופוסק עמו על הזבל כל ימות

השנה: חכמים היינו תנא קמא אמר רבא

דבריו שיאמינהו אבל משחק בקוביא אדעתא דהכי קא עבדי שירויחו זה או זה ובסנהדרין [דף כד: ד"ה כל] האריך בפסק משחק בקוביא: תגל רבי חייא על בומר של זיתים. וא"ת אמאי לא אמר רבי חייא מילחיה ארישא דעביט של ענבים ויש לומר דאין רגילות למכמר ענבים כמו זיחים וא"ת לשמואל דאמר בידי אדם אפילו מאה פוסק למה לי על כומר ויש לומר דכימור הזיתים מקרי בידי שמים: ובפר שיחין וחברותיה אע"פ שאין דוה יש דוה. לא מיירי בעפרא דהא מחוסר שלש הוא ואינו פוסק אלא בבילים איירי ומדנקט

ימות

האי לישנא דאע"פ שאין לוה יש לוה כדנקט גבי פוסקין על שער שבשוק משמע שיש שער שבשוק לבילים וקמ"ל דאע"פ שאין שער לקדירות שבשוק כיון שיש שער לגילים חשיב כאילו יש לו בילים לפסוק לקדירות כשער מוכרי קדירות גזול שהבילים לענין קדירות כעין לקוטות למוכרי תבואה אי נמי אפילו אין שער יכול להיות דחשיב כיש לו לפי שדרך יולרים דיופי מהדדי שיש הרבה מהם: סיבוד דומר דו תן די בזה או תן די מעותי. אין זה מעמיד מלוה על גבי פירות סיון דבתורת מקח נותן לו מעות תחילה ואפילו מי שפרע ליכא דדעתייהו דאינשי אתרעא זילא כשנותן מעות על מנת לקבל פירות לאחר זמן:

דלמא

שאין מתכוין אלא להסמיך חברו על